

Nr 159.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 2 juni 1910.

— — — — Andra Kammaren den 2 juni 1910.

Riksdagens skrifvelse till Konungen angående åtgärder mot användande af denaturerad brännvin såsom berusningsmedel.

(Fösta Kammarens tillfälliga utskotts [Nr 1] utlåtande Nr 21).
(Andra Kammarens tillfälliga utskotts [Nr 2] utlåtande Nr 47).

Till Konungen.

Inom Riksdagen har gjorts framställning i syfte att åtgärder måtte vidtagas till bekämpande af den växande användningen af denaturerad brännvin som berusningsmedel.

Såsom stöd för behovet af lagstiftning i det angifna syftet anför motionären, dels att föreskrifterna i kungl. förordningen den 10 oktober 1890 angående denaturering af brännvin blott innehålla allmänna bestämmelser rörande kontroll öfver själfva denatureringsförfarandet med hänsyn till varans beskattning, men icke beröra minutförsäljningen af den denaturerade varan, dels ock vissa erfarenheter från Göteborg om missbruk af denaturerad brännvin som berusningsmedel. För att en dylik kontroll skulle bli i någon mån effektiv,

syntes andra bestämmelser än de nu gällande erforderliga såväl för utöfvande af minutförsäljning med som äfven för köp och bruk af denaturerad sprit.

Enligt hvad Riksdagen inhämtat, bekräftas det från olika landsdelar, särskildt städer och industriorter, att det nu för alla lätt tillgängliga och billiga denaturerade brännvinet, hur vidrigt och onaturligt att förtära det än må vara, faktiskt börjat att allt mer och mer användas som berusningsmedel. Erfarenheten har också visat, att icke blott redan djupt sjunkna alkoholister utan äfven andra däraf förgiftat sig och med förfärande hastighet fått sin hälsa fullständigt undergräfd, och att sålunda denna form af spritkonsumtion hotar att bli en allvarlig fara.

De åtgärder, som enligt Riksdagens mening böra vidtagas till förhindrande af missbruk af den denaturerade spriten, synas hufvudsakligen böra inriktas på kontroll öfver dess försäljning i minut. Såsom lämpliga kontrollföreskrifter i sådant afseende vill Riksdagen framhålla, att minska antalet försäljningsställen till ett fåtal i städerna och högst ett i hvarje landtkommun; att köpare af denna vara skall aflämna skriftlig rekvisition; att säljare skall vara skyldig föra en liggare med uppgift angående såväl köpare som hvarje gång försold kvantitet; att för försäljningen en viss minimimängd bestämmes; att innehafvare af större kvantitet skall vid vitesansvar vara skyldig att förvara spriten under lås; samt att förvaringskärl allid skall vara försedt med tydlig etikett om varans natur och skadlighet o. s. v.

Härjämte torde kunna ifrågasättas att införa en kontrollbestämmelse af enahanda art, som den nu i Tyskland gällande, nämligen att hvarje köpare af denaturerad sprit skall från myndighet, motsvarande hos oss för stad magistrat och för landet kommunalnämnd, förete intyg om sin behörighet för viss tid att köpa och handhafva en viss myckenhet af varan, hvilken bestämmelse i så fall borde få efter kommuns eget bestämmande inom densamma tillämpas.

Emellertid bör tillses, att de åtgärder, som kunna anses påkallade till kontroll mot missbruk af denaturerad sprit, icke få försvåra åtkomsten af den för industri-, handtverks- och hushållsbruk allt mer erforderliga varan eller fördyra densamma. I händelse att försäljningens monopolisering hos spritbolagen, apoteksinnehafvare eller ett fåtal andra försäljare skulle befinnas lämplig, torde sålunda särskilda föreskrifter i detta hänseende böra i en ny förordning införas.

På grund af hvad i ärendet anförts, får Riksdagen anhålla, att Eders Kungl. Maj:t täcktes låta utreda, hvilka åtgärder, som böra vidtagas till bekämpande af den växande användningen af denaturerad brännvin som berusningsmedel samt härefter vidtaga de åtgärder, som med ledning af utredningen befinnas lämpliga.

Stockholm den 2 Juni 1910.

Med undersåtlig vördnad.
